

Valdas Pukevičius
Pasvalio P.Vileišio gimnazijos 4e klasės mokinys

EILĖRAŠČIAI

Mokytoja
R.Grubinskienė

2003 m.
Pasvalys

Valdas Pukevičius

* * * * *

Šlamančių orgijų tylus kuždėjimas
Skriejo nesuvaldomos galybės link
Negalėdamas pakilti iš beprotiško košmaro
Muilinomis rankomis maskatavosi
Nerasdamas realaus sprendimo
Į savuosius klausimus
Vartaliojo gigantiškus žinynus
Apie nebylius
Šlamančių orgijų dalyvius
Kurių tylus kuždėjimas
Perauga į begalinį košmarą
Skriejantį beprotiškojo
Žinojimo
Link

Valdas Pukevičius

*****

Kažkas tyliai šnibžda.
Nuo medžio nukrenta lapas.
Jo atodūsis – tylus.
Jis miršta greit.
Stoviu gatvės pakrašty
Prie mažos balutės...
Kodėl ji, maža, talpina pusę pasaulio?
Pasaulio – čia ir dabar...
Kas bus, kai nebebus atspindžio balutėje?
Nejau išnyks pusė pasaulio -
Gėrio
ar
Blogio?...
Lakuotų batelių kaukšėjimas.
-Ponia, jūs pametėt lapą!
-Tylėk, žiopyly!
Gilus mąstymas (nejau?).
O balutėje sušlapęs lapas paskendo.
Jis uždengė pusę pasaulio –
Moters pasaulio.
Jos akys aptemo.
O juk tereikėjo pasakyti:
-Tikrai? Kur?...

Valdas Pukevičius

* * * * *

praskrieję
beprasmiai žodžiai
atsimuša į
šaltą
betono sieną
nukrinta
žemyn
ir
nubėga
ieškodami
naujo
šeimininko...

Valdas Pukevičius

* * * * *

Nuo saulės kilimo iki pat jos nusileidimo
Mano gyvenimu bėga maža geltona linija
Bijau paliesti ją savo rankomis
Bijau sudrumsti amžinybės giją
Vis trumpėjantis žolės daigas mane moko
Išsinerti, palikti savo seną kūną
Pakilti ta geltoną liniją ir prisiskinti
Žalių žvaigždžių ir juodo dangaus
Suverti
Pakabinti ant jos kaklo
Pabučiuoti ir eiti
Eiti
Eiti
Nieko nepasakius kartu su geltoną liniją už horizonto
Juk myliu ją
Slapčia

Valdas Pukevičius

Planas

per lietu be skėčio
basom kojom
minti asfaltą...

po pietų lipti į
bažnyčios bokštą...

vakare rašyti, jog
nori braškių...

naktį žiūrėti
ir
galvoti...

Valdas Pukevičius

*****

nenorėdamas leisti
mėlynosioms plunksnoms
nukristi ant žemės,
jis pradėjo sukti
vėjo malūnus.
jų duslus girgždėjimas
gėrėsi į stiklo sieną,
už kurios esantis pasaulis
merdėja...

Valdas Pukevičius

*****

Kambaryje tiksinčių laikrodžių
Garsai prikėlė šešėlį...
Pajutęs laisvę jis ėmė kopti
Į piramidės viršūnę...
(Slidi.)
Ji nukankino šešėlį.

Ji nukankino mane.
Aš tik norėjau būti dalis to,
Ką galima vadinti nepasiekiamu...
Dabar esu viskas.
Viskas to, kas vadinama nieku.
O tik norėjau būti dalis.
Norėjau pasiekti viršūnę.
Galbūt aš vėl būsiu?..
Pakilsiu iš sapno ir būsiu
Viršūnė?

Esu paliestas skaudžios linijos
Brūkštelėjimo...
Ji atbėgo iš toli.
Bet dingo dar toliau.
Ji paliko mane...
O kažkada mes buvome draugai.
Bet ji paliko mane.
Mes buvome mylimieji.
Ji paliko mane.
Aš ją mylėjau.
Ji paliko mane, kai siekiau piramidės viršūnės.
Ji buvo šalia, kai
Garsiai pyptelėjo
Mašina.
Jos nebėra.
Ji paliko mane.
Ir liko graudus monologas...
Nepasiekiamas.

Tačiau mes buvome mylimieji!..

Valdas Pukevičius

*****

Per šlapia dirvą,
Per raudoną molį,
Per žvyrą, akmenis
Ir birų smėlį
Stumiu aš vaikiškų svajonių vežimėlį...
Apsvaigusiom akim aš nužvelgiu toliausią mėlį.
Stumiu aš vaikiškų svajonių vežimėlį...
Žvelgiu!
Stumiu!
Žvelgiu!
Stumiu ir palieku...
Einu.
Jos ramios, neverkia dabar.
Einu.
Jos ramios, neverkia dabar?
Einu!
Jos niekada neverks?!
Einu.
Tik verksiu aš...

Valdas Pukevičius

*****

Besparnės pempės klyksmas
nuvertė dangoraižį
su dviem šimtais tūkstančių...
Jai tai nerūpi...
Sako, pelėda žinojo
volungės likimą.
Jai tai nerūpi...
Dingo vienas pempiukas!

Valda Pukevičius

* * * * *

Kartais noriu perkast asfaltuotą žemę
Atsilupusiais nagais
Kraujuota burna
Įkvėpus juodo oro
Garsiai rėkt visam pasauliui...
Žemyn!!!
Tačiau atsikeliu
Matau
Krauju jau būna parašyta
Nieko čia nebepakeisi
Ir nieko negaliu daugiau daryt
Belioka vienas kelias –
Eiti...

Valdas Pukevičius

* * * * *

alsuojant kvapui man visai į nosį
jaučiu mirusią vasarą...
jos šildantis kūnas paslėptas
po negyva šalto tikrumo užsklanda.
negaliu nieko daryti.
galiu tik laukti kol
krintanti žvaigždė
pradrėks
suplėšys užsklandą
(kaip lūžta ledas?)
ir paleis gyvybės vandenį
tekėti laisvai aukštyn...

o aš sėdėsiu ir stebėsiu
kaip visi skęsta geltonumo jūroj
pabarstytoj
(truputį)
baltu cukrumi...

Valdas Pukevičius

* * * * *

Tai buvo gražus vakaras.
Pilnas mėnulis švietė danguje.
Begėdės žvaigždės šoko aplink.
Vos jaučiamas vėjelis skrajojo po kambarį,
Sunkiai kilo mintys.
Jos kažkur toli?..
Žvakės liepsna nejudėjo.
Jai neegzistavo laikas.

Kažkur toli girdėjosi mašinų ūžesys.
Visai čia pat šnekėjo žmonės.
Bet jam tai nė kiek nerūpėjo.

Jį glostė vos jaučiamas vėjelis
Ir žvakės šviesa,
Kuriai neegzistavo laikas...

Jis nežinojo, ką tai reiškė.
Kažkas sužibo niūriame danguje.
Po to ėmė leistis spalvingos plunksnos.
Pirma.
Antra.
Trečia.
Po to ketvirta
Ir penkta.
Jis visas susirinko.
Jų spalvos buvo neįtikėtinais ryškios.
Vienoje jis matė miestą,
Paskendusį pienių pievoje:
Sodriai žalia spalva
Su daugybe geltonų potėpių...

Valdas Pukevičius

* * * * *

Vis dar jaučiu šokolado skonį.
Plaikstęsis aplinkui
Vėjas susipynė medžio šakose.
Maža peteliškė plazdena lange.
Ji nežino, kur
    išėjimas,
    klausimas,
    mąstymas.
Nėra atsakymo?
Jaučiu tik tai, kas balta.
Jaučiu tik tai, kas juoda.
Nejaučiu pilko...

Vėjas nurimsta.
Peteliškė – išėjimas.
Silpnėja šokolado skonis...

Valdas Pukevičius

*****

Žvilgsniai, bėgiojantys pažeme,
Bijo kopti į dangų.
Kojos mina tas pačias vietas.
Tiek sykių jau išvaikštinėtas.
Galvoju:

Tai natūralu...

Nė velnio!!!

Esi tu čia...

Ir liksi čia!!!

Ir nieko tu daugiau nebepakeisi,

Nes taip norėjo...

Šlapias klevo lapas

Nukrenta šalia.

Galvoju:

Mes kuo nors skiriamės?..

Valdas Pukevičius

*****

Sukasi.
Išnyra ir vėl dingsta.
Atminties aguonos?
Trumpo gyvenimo maži trupiniai.
Aš tik norėjau būti geras,
Aš tik norėjau trupinėlio...
Aš tik galiu klausyt žvaigždžių
Plazdėjimo?...

Toli.
Kažkur toli jisai užges...
Plaukęs ežero paviršiumi
Pačiam jo vidury
Paskęs ilgesys...

Aš nebe vienas.
Aš galiu pakėlęs baltą plunksną
Pakilti ten, kur buvo vien tik smėlio dulkės...
Aš nebe vienas!
Aš – nebe vienas...

Valdas Pukevičius

* * * * *

Po žiaurių saulės laidotovių
Įspūdingas pilnatis gimimas...
Prakiuręs jos šydas
Nedengia mėlynų medžių...
Sode snaudžiantis sapnas
Nepakyla...
Pagautas siautulingo jausmo
Iš lizdo iškrenta šėlsmas...
Vis tiek kada nors sapnuosiu!..

Pragydas pirmiesiems gaidžiams...
Mėnulis ištirpsta dar neapšviestas saulės.
Apsunkusi galva nesuvokia,
Virš laukų tiršti cigarečių dūmai
Ar rudens pranašas?..
Pro šalį iš lėto praplaukusi žuvis
Raustančios dienos kamputyje
Atnešė sapną...

Valdas Pukevičius

* * * * *

Leiskime žaliems paukščiams
Skristi raudonojo dangaus link...
Leiskime jiems siekti juodą saulę
Ir atrėžus gabalą parnešti namo...
Po devynių naktų ataugęs
Juodasis skritulys vėl vilios paukščius,
O vienas žmogus jau turės gabalą to,
Dėl ko paukščiai nori skristi,
Turės to, dėl ko jie gali žūti,
O jų žalios plunksnos kristi
Ir susmigusios į žemę išaugti
Šviežia žole...

Valdas Pukevičius

*****

Alsuojant rudenėjančiai
vasarai
man į veidą,
jaučiu pro šalį bėgantį laiką,
Noriu jį sustabdyti,
bet negaliu...
Kažkas bando pagauti
įdomesnes radijo bangas,
o vaikai
kaip kasmet
mėto obuolius į obuolius.
Šiltai keista...

Valdas Pukevičius

*****

Ar laiminga žuvis?
Plaukė ir atsitrenkė į stiklą...
Atsiraite rankoves,
Atsistojo ir nuėjo
Laimės ieškoti?...
Kam?
Ji šalia
Guli prie silkės,
Susukta į laikraštį,
Ją tik išvynioti reikia...
Bet tu pakyli,
Nueini,
Ji tau per prasta.
- Aš nusipelniau geresnės...
Ir lieki be laimės,
Vienas su žuvimi
Lauko vidury...

Valdas Pukevičius

* * * * *

lengvas potėpis
praslydęs popieriaus paviršiumi
liko amžiams...
išsiraizgiusios jo šaknys
skverbėsi į žmogaus sąsąmonę
ir ten kūrė savo antikvariata.
sukaupta geroji energija
srūva į aplinką,
blogoji lieka.
kur ją dėti,
žino tik nirvanos...